

Bachot hallgatok.

Közben a forgalom zaja beszűrődik az utcáról.

Két identitás közé szorulok.

Becsukom az ablakot.

A meleg lassan elterpeszkedik.

A fotelbe ül, az ágyra fekszik.

Ukrajna, Gáza, Magyarország.

Tehetek-e bármit, bezárkózva a panel-vadonba?

Vagy elrendeltetett, hogy életem addig nyújtózik,
amíg a vashuzalok?

Rozsdásodom, gondolhatnám,

mégis szól az „invenció”.

És illúzióm támad:

egyre hangosabb,

túlburjánzik a falakon,

rátelepszik a történelemre,

és megemeli a valóságot,

ahogy egy némafilm.